

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2018. július 15.
(vasárnap)

Szepesy László

„SZENTEK LEGYETEK TELJES ÉLETETEK BEN”

3.

Énekek: 152, 241, 331,4, 229,1.3

Lekció: 4Mózes 15,37-41

„És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiainak, és mondjad nékik, hogy készítsenek magoknak bojtokat az ő ruháik szegleteire az ő nemzetségeik szerint, és tegyenek a szeglet bojtjára kék zsinórt. És arra való legyen néktek a bojt, hogy mikor látjátok azt, megemlékezzetek az Úrnak minden parancsolatáról, hogy megcselekedjétek azokat; és ne nézzetek a ti szívetek után, és a ti szemeitek után, amelyek után ti paráználkodtok. Hogy megemlegessétek, és megcselekedjétek minden én parancsolatomat, és legyetek szentek a ti Istenetek előtt. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, aki kihoztalak titeket Egyiptom földéből, hogy legyek néktek Istenetekké. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.”

Alapige: 1Péter 1,15-16

„Hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben; mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mert ahogyan énekeltük, Te szent vagy, a mennyben lakozol, és jelenléteddel bár nem fér

„SZENTEK LEGYETEK TELJES ÉLETETEK BEN” 3.

össze semmilyen bűn, mégis kegyelmedből és irgalmadból alászálltál Jézus Krisztusban, eljöttél közénk, a bűnösök közé azért, hogy megmentes bennünket, új élettel ajándékozzál meg minket. Köszönjük Neked a golgotai kereszt ajándékát, és köszönjük, hogy ezt a munkádat, hogy Magadhoz hívsz, és a mi életünket is megváltoztatod, az elmúlt héten is tapasztalhattuk.

Köszönjük, hogy az alkalmainkat megáldottad, hogy az Igében Téged kereshettünk, és találhattunk meg. Köszönjük, hogy a játszótéren, miközben a gyermekek között hirdettünk Téged, akkor Te magad voltál az, aki ezeket az igéket mint egy mag vetted a szívekbe, és Te vagy az, aki ezeket a magokat gondozod. Élet származhat belőlük, és olyan változás, ami Téged dicsőít.

Hálát adunk Neked, hogy egyen-egyenként is életünkben tapasztalhattuk a Te áldó jelenlétedet, akár úgy, hogy szenvedések közepette, gyászt hordozva, terheket kellett elviselnünk, de Te akkor is ott voltál mellettünk. De ugyanígy Neked adunk hálát örömeinkért, sikereinkért, és minden áldásért, amely Tőled jött.

Bocsásd meg nekünk, Urunk, hogy mindezek fényében mi mégis gyakran letagadjuk a Te munkáidat, magunknak, embereknek tulajdonítjuk azokat, saját dicsőségünket keressük, méltatjuk, Rólad pedig meg nem emlékezünk, Neked hálát nem adunk, nem dicsőítünk Téged. Bocsásd meg ezt nekünk, különösen, amikor Igén keresztül szólsz hozzánk, és mi azt nem akarjuk meghallani, vagy ha meghalljuk is, nem akarunk annak engedni. Köszönjük Neked, hogy Jézus Krisztusban készítetted számunkra a váltságot, hogy ebből az állapotunkból megszabadulva Neked tudjunk élni.

Kérünk Téged, hogy ezen a mai alkalmon is ezt ragyogtasd fel számunkra, az igén keresztül úgy beszélj velünk, hogy az ne csak egy elméleti beszéd legyen, hanem személyesen hozzánk szóljon. És kérjük, hogy változtassa meg szívünket, gondolatainkat, vágyainkat úgy, hogy az a Te dicsőségedre hadd legyen.

Köszönjük, hogy testvéri közösségben lehetünk itt együtt, kérünk, adj halló füleket, szívet, és az engedelmesség lelkét újítsd meg bennünk.

Mindezt egyszülött Fiadért, Jézus Krisztusért kérjük, kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Az odaszánásról és a megszentelődésről szóló igehirdetés sorozat mai alkalmán arról lesz szó, hogy mennyei Atyánk azzal akar ösztönözni minket a szent életre, hogy tekintetünket, figyelmünket, gondolatainkat Magára irányítja, és azt a vágyat akarja felébreszteni bennünk, hogy olyanok kívánjunk lenni, mint Ő. Ebből a felszólításból, hogy „*szentek legyetek, mert én szent vagyok*”, három üzenetet szeretnék a mai istentiszteletünkön megfogalmazni. Az első az, hogy ez a felszólítás rámutat életünk nagy nyomorúságára, és

a golgotai kereszt hatalmas szabadítására. Másodszor arról lesz szó, hogy hogyan akar bennünket mennyei Atyánk megszentelni, harmadszor pedig, hogy konkrétan mit is jelent ez a szent élet a mindennapokban.

Az első dolog tehát, amin el kell gondolkodnunk, hogy ennek a felszólításnak a hallatán mit leplez le bennünk Isten, miért szólít fel minket a szent életre? A válasz nagyon egyszerű: azt leplezi le, hogy nem vagyunk szentek. Kevésbé tetszetősen fogalmazok (valaki ezt nem szereti, de ezt is mondjuk ki): a szentségtelen voltunkat, életünket leplezi le Isten, mert hogyha szentek lennénk, nem kellene erre felszólítani minket. Rámutat életünk nagy nyomorúságára, hogy bár Isten számára elkülönítetteknek, odaszántaknak kellene lennünk, mi mégsem akarunk azok lenni, és nem így élünk. És ez alatt nem csak azt kell érteni, amit a közvélemény így fogalmaz meg, hogy nem élünk szerzetesi életet – sokan azt gondolják, hogy a szent élet ezt jelenti –, hanem azt is hangsúlyoznám az Ige alapján, hogy amikor Isten felszólít arra, hogy „szentek legyetek, mert én szent vagyok”, elsősorban nem pusztán az ember-ember közötti kapcsolatra gondol. Mi rögtön ennek a parancsnak az etikai, erkölcsi dimenzióira gondolunk, mikor a szentségről hallunk, de elsősorban Isten arról beszél, hogy Ővele éljünk, és Vele milyen a kapcsolataunk. A szent élet az Istennel való életet jelenti. Amikor tehát leplez bennünket ez az ige, hogy nem vagyunk szentek, arra mutat rá, hogy nem vagyunk Istennek odaszántak, és nem élünk Vele nap mint nap. Isten nélkül töltjük a mindennapjainkat. Valaki úgy teszi ezt, mint hogyha Ő nem is létezne; valaki úgy, hogy bár létezik Isten, ezt nem tagadja, de mégsem bír semmilyen befolyással sem életére, sem annak alakulására, sem döntéseire. Nem vagyunk szentek, azaz nem határozza meg személyiségünket, identitásunkat az, hogy kicsoda Ő számunkra, és nem az Ő akaratát akarjuk követni, hanem a saját elképzeléseink után megyünk, nem célunk Őt keresni, megismerni, szolgálni és Neki élni. Ha erre emlékeztetnek minket, hogy így kell élnünk, akkor törekszünk rá, de nagyon gyakran hiányzik belőlünk ez az önkéntes vágy. És sajnos az a nagy tragédiája az embernek, hogy a legtöbben nem ismerik fel ennek az állapotnak az igazi nyomorúságát, tragédiáját és veszélyét, mert ez az állapot vezet a kárhozat felé.

Miért is annyira nagy baj, hogy az ember szentségtelenül él, a saját feje után megy, és Istennel nem törődik? Ha régen egy nagy király hadseregének tagja lettünk volna, akkor miért lett volna nagy baj az, ha katonaként nem a királyt követjük, hanem az ellenségnek szolgálunk? Azért, mert ez felségárulást jelentett akkoriban! Miért baj az, ha nem a király parancsának engedelmeskedik valaki, hanem a maga feje után megy? Azért, mert mindannyian a Király alattvalói vagyunk, nem pedig önmagunk kiskirályai. Az ember felelősséggel tartozik tetteiért a királynak, és ha azok szándékosan ellenkeznek a király parancsaival, akkor el kell viselnie azok következményeit, azaz a király számon fogja tőle kérni, hogy mit tett, miért nem engedelmeskedett.

Miért baj az, ha nem igyekszünk Istennek élni? Azért, mert Isten nem erre teremtett bennünket, hanem arra, hogy Őt megismerve, Vele személyes kapcsolatban, boldogan éljünk, és önként engedelmeskedjünk Neki. A szentségtelen élet pedig pont arra mutat rá, hogy az ember teremtményként kisiklott, megromlott a természete, az élete, felségáruló lett, mert Istennel nem pusztán nem akar együtt élni, hanem gyakran bosszantja, amikor már egyáltalán Őrá beszélnek. Egy kellemetlen érzés és harag jelenik meg bennünk, hogy miért kell Istenről beszélni. Másrészt pedig azt sem szereti az ember, hogy Isten bele akar szólni az életébe. „Miért akarja megmondani, hogy mit miért tegyek.” A szentségtelen élettel megsértjük Isten fenségét, dicsőséget nem adunk Neki, hanem magunkat magasztaljuk fel, mert magunkat tartjuk méltónak arra, hogy saját magamra hallgassak, magamat kövessék? Mert bölcsőbb vagyok Istennél, én jobban tudom, hogyan kell az emberi életet élni, mint az a Teremtő, aki az egész életet alkotta. A szentségtelen élettel Isten jogos haragját vívjuk ki magunk ellen, és ez válik kárhozatunk okozójává: a bűneink.

Mit tehet ez ellen az ember a Szentírás szerint? Nagyon egyszerűen összefoglalom a választ: alapvetően egymaga semmit. Az ember ebből az állapotból nem képes kikerülni, mert ez a szentségtelen mivolt nem egy olyan sekélyes dolog, hogy gondolkodj egyet, és holnaptól kezdve másként fogok élni, összeszedem jobban magamat, és majd jobban fogok Istennel foglalkozni. Ez nem ilyen sekélyes dolog, hanem szívünk legmélyebb zugait is átjárja, a gondolataink és a kívánságaink mögött ott van az, hogy nem akarunk Istennel közösségben lenni. Nem olyan mértékű az emberi természet romlottsága, mint például az almának a felszínén lévő rothadása, amit az ember kivág, amitől még az alma húsa ép marad, és meg lehet enni. A Szentírás szerint a romlottságunk oly mértékű, hogy egészen elhat a belsőig, a magig, és az egész almával nem lehet mit tenni, csak ki lehet dobni.

Isten azt mondja az Igében, hogy a megoldás az ember számára is nem a megjavulás, hanem a szívcseré. Ahogyan egy haldokló szívbeteg sem képes meggyógyítani önmagát, úgy mi sem vagyunk erre képesek: Istennek élővé változni hirtelen. És ahogyan egy haldokló szívbeteg számára sincs más megoldás, csak a szívatültetés, csak az, hogy egy egészséges szívet kap, úgy az ember számára sincs más megoldás, csak az, ha új szívet ad nekünk valaki, és a természetünket megújítja. Ezt pedig csak Isten tudja megtenni értünk. Ez a felszólítás tehát, hogy „szentek legyetek”, először emlékeztessen minket két-ségbeejtő állapotunkra, hogy nem vagyunk szentek, az Istenéi.

De a felszólítás folytatódik, és egy örömhírt tartalmaz, mert azzal folytatódik, hogy „szentek legyetek...”, „... mert én szent vagyok” – mondja Isten. Az örömhír ebben az igében az, hogy a mi romlottságunk kicsit sem befolyásolja Isten szentségét, jó voltát, kegyes voltát. Sem kevesebb nem lett tőle, sem erőtlenebb attól, hogy mi elhagytuk Őt. Sőt! Isten szentsége olyannyira

erős, hogy képes minket is megszentelni. Ugyanis mennyei Atyánk az Ő kegyelméből Jézus Krisztust, az Ő Fiát küldte el, hogy megszabadítson ebből a szentségtelen természetből minket, hogy újjáteremtsen szent, Istennek odaszánt életre! Bűneinket megbocsátja a golgotai keresztdozatért, új emberi természetet, új szívet ad, amelynek vágya – nem az Isten nélküli, hanem – az Istennel együtt való élet. Ezért ez a felszólítás azt is jelenti, hogy ember, térj meg a szentségtelen életedből, higgy az evangéliumban, Jézus Krisztusban, aki életét adta érted, hogy te az Istennek élhess, hogy Őbenne boldogságot, üdvösséget, bűnbocsánatot, kegyelmet találj. Azt mondja az Úr az Igében, a 3Mózes 20,8-ban: „*És tartsátok meg az én rendeléseimet, és cselekedjétek azokat.*” (Ez majdnem az, hogy „*szentek legyetek.*”) De a folytatás más: „*Én vagyok az Úr, a ti megszentelőtök.*” Isten az, aki megszenteli az életünket, új életet adva nekünk. Tehát Jézus Krisztus szentségét, odaszánt életét Isten neked akarja ajándékozni hit által, minden engedelmisségét, minden érdemét, és Isten úgy tekint rád az Ő szent Fiáért, mintha az Ő szent életét élnéd ebben a földi életben. Ezért nevez minket Isten szenteknek, akik hiszünk Őbenne. Szentek vagyunk, mert Krisztus szentsége nekünk adatott ajándékként, még akkor is, ha közben sok bűnt követünk el. Mert az Ige arról is beszél, hogy ez a szentség ebben a földi életben nem változtatja meg 100%-osan az emberi természetet, ugyanúgy megmarad bennünk a bűnös vágy, a bűnös szív, a bűnös indulatok, amelyek bűn elkövetésére sarkallnak minket, és ezért szólít fel Isten a szent életre. Szentek vagytok Jézus Krisztusért, „*ez nem tőletek van: Isten ajándéka*”, de mégis, mivel megkaptátok ezt az ajándékot, ezért hálából törekedjétek a szent életre – mondja az Ige. Isten tehát Jézus Krisztusban magának elkülönített, elválasztott, megszentelt minket, hogy Őáltalában ebben a földi életben Neki éljünk. És azért kell ezt hangsúlyoznom, mert amikor a megszentelődésre, az Istennek való élésre szólítunk fel, nagyon sokan arra gondolnak, hogy hát akkor össze kell szednem magam, és jobban Istennek élnem. Minthogyha ez önerőből menne, vagy ez pusztán egy etikai felszólítás lenne. Nem. Ennek a felszólításnak, hogy „*szentek legyetek*”, az az alapja, amit Jézus Krisztus a golgotai keresztfán értünk tett. Ha nem lenne golgotai keresztfá, hiába lenne ez a felszólítás, reménytelen lenne az, hogy valaha is Istennek éljünk. Nem az ember az alapja a szent életnek, hanem Jézus Krisztus váltságműve, az, amit Ő értünk tett, és ezért hangozhat el ez a felszólítás: „*szentek legyetek, mert én szent vagyok*”. Elsősorban tehát az ige le akar leplezni bennünket, és rámutatni a golgotai kereszt hatalmas voltára, hogy Jézus Krisztusért megszabadulhatsz szentségtelen életedből, és Istennek élhetsz. Hiszed-e ezt? Akarod-e ezt?

Másodszor – miután az Ige felragyogtatja nekünk a szabadítást – arról beszél, hogy hívőként Isten hogyan akar bennünket megszentelni, konkrétan mi az az út, amin vezetni akar minket. A válasz ott van a felszólításban: „*szentek legyetek*” – ez a felszólítás, „*mert én szent vagyok*” – ez az indok-

lás, de egyben Isten meg is mondja, hogyan történik ez a megszentelés. Úgy, hogy az Ő szentségére kezdünk el nézni. Úgy, hogy elkezdjük Őt megismerni egyre jobban, és ebben az ismeretben Őt szent Istennek ismerjük meg. Ezt is hangsúlyoznám, hogy a megszentelődés Isten ismeretével kezdődik, azért, mert hajlamosak vagyunk arra, hogy mi rögtön már a tettekre térjünk rá. *„Szentek legyetek”* – akkor teszem! Tegyed, legyen benned ez a szándék, de előbb ismerd meg Istent még inkább, mert akkor leszel alkalmassá arra, hogy Őneki élj, ha Őt megismered. Isten tehát a megszentelődés útján elsősorban Önmagával akar megismertetni, a Szentíráson keresztül.

De mit jelent az, hogy Isten szent? Az Ó- és Újszövetség ősi szavaiban ez a szó, hogy szent, elkülönülést jelent. Két dolgot hangsúlyoznák ki ezzel kapcsolatban. Először is Isten szentsége az az isteni tökély, amely abszolút módon megkülönbözteti Őt teremtményeitől, és végtelen fenségében fölének emeli Őt. Például Isten abban különbözik tőlünk, hogy Ő végtelen, mi nem: mi végesek vagyunk. Ő tökéletes, mi nem: mi nagyon távol állunk attól. (És még lehetne sorolni.) Isten szentsége elsősorban ezt jelenti a Szentírásban. Másodsorban viszont azt is jelenti ez a szó, hogy Istentől távol áll mindenféle erkölcsi tisztátalanság és bűn, ezért Ő erkölcsileg tökéletes, nem követett el bűnt. Jézus Krisztus földi életében az említett isteni szentség nem volt látható, mert Ő azt elrejtette, de az erkölcsi tökéletesség, az, hogy soha nem követett el semmilyen bűnt, az igenis látható volt, azt megértették azok, akik Vele éltek. A bírósági tárgyaláson is csak hamis tanúkkal tudták Őt megvádolni különféle bűnökkel, vagy a szavának elferdítésével. De senki nem tudott az ismerősi körében rámutatni arra, hogy Te, Jézus, ez bűn volt az életedben. Ilyen értelemben beszél Isten szentségéről a 2Mózes 15,11 is, amely azt kérdezi: *„Kicsoda olyan, mint te, szentséggel dicső, félelemmel dicsérendő és csodatévő?”* *„Kicsoda olyan, mint te?”* Hasonlíthatatlanul más Isten, nincs a teremtett élőlények és dolgok között olyan, mint Ő. Amikor tehát Isten felszólít minket arra, hogy szentek legyünk, akkor saját szentségének megismerésére szólít fel, azaz, hogy ismerjük fel Isten természetének különlegességét, kiválóságát, csodálkozzunk arra rá; valamint az erkölcsi tökéletességét is, és azt kövessük.

Értelemszerűen Isten nem arra szólít fel, hogy legyünk olyanok természetünkben, mint Ő: végtelenek és tökéletesen bölcsek – ilyenek nem tudunk lenni –, viszont erkölcsi tökéletességre felszólít minket, hogy arra pedig törekedjünk, még ha nem is tudjátok elérni azt.

De Isten ismeretét, azt, hogy Ő fölöttünk áll, és fenségének szentségét nem kell elvetnünk, mint egy pusztán elméleti tudást, aminek nincsen semmi gyakorlati haszna. Sokan sajnos azt gondolják, hogy egy dogmatikai tanításnak, egy bibliai kijelentésnek csak akkor van értelme és súlya, ha annak van következménye. Testvér, mutass nekem az Igében egy olyan dogmát, aminek nincs gyakorlati haszna. Nem lehet szétválasztani a való-

ságtól. Isten valóságos, és amit kijelent Magáról, például azt, hogy Ő végtelen, az meghatározza a világmindenséget, és minden mást. Tehát ne essünk abba a kísértésbe, hogy mi a „szentek legyetek” felszólítás alatt csupán erkölcsi kérdésekkel akarjunk foglalkozni, hanem ismerjük meg Istent, mert Ő ez által az ismeret által a szívünket akarja formálni, azt, akik vagyunk. Mire gondolok? Példának okáért, hogyha Teremtőként megismerjük Őt, azt, hogy Ő fölöttünk áll és tökéletes, az az embert – ha ezt komolyan veszi és elfogadja – alázatossá kellene, hogy tegye. Mint teremtmény, alávetett, hatalom alá vetett ember, alázatos, aki fölött áll valaki. Vagy azt mondja az Ige, hogy ismerjük meg Őt úgy, mint Gondviselőnk, mint mennyei Atyánkat Jézus Krisztusért, mint Megváltónkat, Szabadítónkat, Királyunkat (és még sorolhatnánk, hogy az Ige mi mindent mond Őróla). És amikor ezeket elhisszük, amikor Istent jobban megismerjük, akkor megvilágosodhat előttünk az, hogy mi kik vagyunk. Hogyha Ő Teremtő, akkor én teremtmény; ha Ő Gondviselő, akkor olyan gyermek vagyok, akiről a mennyei Atya gondoskodik mindenben; ha Ő Szabadító, akkor én fogoly vagyok Őnélküle, és megszabadított Őáltala; ha Ő Király, akkor én alattvaló; ha Ő Úr, akkor én szolga. Ha komolyan hisszük, hogy kicsoda Isten, akkor magunkat is más szemmel kell, hogy nézzük az Ige alapján. Amikor Isten felszólít minket arra, hogy „szentek legyetek”, ne essünk abba a hibába, hogy csak moralizálni akarjunk, lássuk meg a nekünk szánt utat, ez az út pedig, hogy ismerjük meg jobban a mi Urunkat a Bibliából, és hit által törekedjünk Neki élni, engedelmeskedni.

És még egy dologra hadd hívjam fel a figyelmet. Az Igében szembetűnő, hogy Isten mindig a velünk való személyes kapcsolatában jelenti ki Magát. Nem tőlünk függetlenül. Ő nem egy elvont, általános Isten, Ő személyesen a te Istened és az én Istenem. Amikor Ő Atyának mondja Magát, nem a többség atyja akar lenni, hanem a te Atyád akar lenni. Amikor Szabadítónak mondja Magát, a te Szabadítód akar lenni. A Vele való kapcsolatra hívja fel a figyelmünket, mert ez a kapcsolat az, amin keresztül meg akar minket változtatni, és vezetni, formálni akar minket.

Harmadszor röviden térjünk arra rá – néhány szempontot megemlítve –, hogy mit is jelent ez a szent élet a hétköznapiakban. A XXI. századi, Isten nélkül élő ember a szent szó hallatán nagyon sok mindenre asszociál, gondol. Legtöbbször a katolikus templomok falán levő freskókra gondolnak, amelyekben különböző korban élt férfiak és nők vannak, akiket szenteknek neveznek, akiket szomorú arccal ábrázolnak, az égre meredő tekintettel. És ha megkérdezzük valakit, hogy milyen a szent élet, minden eszünkbe jut, csak nem a hétköznapiak. Olyan dolgokra asszociálunk, hogy csodák tapasztalása, a világból való kivonulás, a mindenről való lemondani tudás, a nőtlenség, a szenvedésért való rajongás, a buzgó vallásosság, a vakbuzgóság, irracionális (és még sorolhatnánk, mi minden). Ez a fajta téves elképzelés a szent életről egy eléggé életidegen és taszító képet fest arról, hogy milyen

Istennek élni. Olyan képet, amely senkit sem ösztönöz arra, hogy szentté akarjon lenni. Ezzel szemben a Szentírás, amikor felszólít minket, hogy „szentek legyetek”, egy olyan életre utal, amelynél nincs józanabb, gyakorlatiasabb és boldogabb. Mert az Istennel való kapcsolatban ott van az öröm: a megváltás öröme, a gyermeki mivolt öröme. És ez nem kényszerűség, hanem az Úrral való kapcsolatunkból származó következmény.

Ha nagyon röviden akarnám összegezni a szent élet lényegét, akkor azt mondanám, hogy élj Krisztussal, ne csak valld meg Őt szájjal, kövesd is Őt a gyakorlatban. Krisztussal élni pedig annyit jelent az Ige szerint, hogy Isten parancsolatai szerint igyekszünk élni. Mert a szent életet Isten a parancsolataiban adja elénk. Gyakran olyan nagy homály fedi, hogy mit is jelent szentnek lenni: a föld fölött kell lebegni? Ott vannak Isten parancsolatai. Mit parancsol meg nekünk? A válasz jelenti a szent életet. Az összes parancsolatot összefoglalja a Tízparancsolat. De még a Tízparancsolatot is összefoglalja nekünk Isten, hogy még világosabbá tegye nekünk, hogy mire törekedjünk, ezt pedig a nagy parancsolatban foglalja össze Jézus Krisztus: „szerezd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből, (...) és felebarátodat” (a másik embert), „mint magadat”. A szent élet Isten és a másik ember szeretésére törekvő élet, amely szeretetre pedig nem magunktól jövünk rá, hanem a parancsolatok tanítanak meg minket. Milyen ez a szeretet? Nagyon sokat beszélünk erről, ezért most csak röviden kivonatolnám az 1Korinthus 13. fejezetét. Az Istennek élő ember „hosszútűrő, kegyes” (Istent keresi), „nem irigykedik” másokra, „nem kérkedik” azzal, amije van, „nem fuvalkodik fel” azzal, amije van, nem tartja magát többnek. „Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát”, hanem a másét is, „nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, nem örül a hamisságnak”, a gonoszságnak, a hazugságnak, „de együtt örül az igazsággal”. „Mindent elfedez, mindent hisz” az Igében, „mindent remél”, amit az Úr reménységként nekünk ad, és „mindent eltűr”, amit el kell viselnie, szenvednie másoktól. Ez pedig lehet, hogy nehéz élet, mert küzdelmes élet, de semmiképpen sem szürke és nem boldogtalan. Az Istennel való együttlét öröme, és az Ő kegyelme hatja át akkor is, amikor éppen mélyponton vagyunk.

Az előző versben az apostol (az 1. fejezet 14. versében) a szent életet az engedelmes gyermek életéhez hasonlítja, mert azt mondja, hogy „mint engedelmes gyermekek, ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, amelyek (...) voltak bennetek”, mielőtt még Istenhez tértetek volna. Azaz azt mondja, hogy ha ti gyermekek vagytok, akkor igazodjatok az Atyához, ne pedig e világhoz és saját szívetek vágyaihoz, hanem kövessétek Őt. És miután erről beszélt, egy hanem szóval folytatja mai alapigénket, a 15. versben: „hanem (...) szentek legyetek”. Ott van a kísértés, hogy a vágy el akar minket vinni az istentelen életre, hogy továbbra se gondoljunk Őrá, és azt mondja az apostol: „hanem (...) szentek legyetek”, mert gyermekek vagytok, többé nem

függetlenek, ahogy azt képzelitek, nem egyedül éltek, hanem van egy menyeyei Atyátok, aki meg akarja határozni az életeteket, Őhöz ígazodjatok.

Egy téves elképzelésre is ki kell térnem ezzel a felszólítással kapcsolatban, mégpedig arra, hogy sokan azt hiszik, hogy a szent szó tökéletest, feddhetetlent jelent, olyan embert, aki soha nem követ el rosszat vagy bűnt. Ez Istenre nézve igaz, ránk, emberekre nézve nem. Sokan azonban azt hiszik, hogy a hívők tökéletesnek vallják magukat, és örömmel kapják őket rajta valamilyen bűn elkövetésén, és rögtön mondják: aha, te se vagy tökéletes, most is milyen bűnt követtél el, és jól a fejükhöz vágják, és azt mondják: még te beszélsz nekünk Istenről? Azok, akik ezt teszik, nem tudják, mit jelent a szent szó, és azt, hogy a hívők magukat nagyon is bűnösnek vallják, csak éppen kegyelmet és bocsánatot kapott bűnösnek. A Szentírás nagyon világos képet fest arról, mit is jelent a szent élet. A Korinthusi leveleket olvassuk el! Pál apostol a levél elején az egész gyülekezetet szentnek nevezi, de Jézus Krisztusért. Mint már mondtam, az Atya az Ő szentségét, tökéletes engedelmeségét nekünk ajándékozza, tulajdonítja, és ezért szentek vagyunk. Ez egy állapot, amiből nem lehet kiesni, mert nem mi tettünk érte, ez Isten ajándéka, és Ő tekint így minket. De a levelet elolvasva mit találunk? Bizony azt, hogy a korinthusi hívők pereskedtek egymással bíróság előtt, a gazdagok és szegények elkülönültek egymástól, versengtek azon, hogy kinek van nagyobb hite, ki tud jobban szolgálni, kinek van nagyobb kegyelmi ajándéka, pártoskodtak, emberekhez húztak, azt mondták: „én Pálé vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfásé, én meg Krisztusé”. Nem szerették egymást. Finoman fejezem ki magam, hogyha azt mondom, hogy a korinthusi gyülekezet tagjai nem voltak erkölcsileg tökéletesek. Mégis hittek Istenben, az Ő szemében szentek voltak Krisztusért, és törekedniük kellett a szent életre, mert a bűnnel harcolniuk kellett, ami az életükben jelen volt. Nem valljuk magunkat erkölcsileg tökéleteseknek, mégis törekedhetünk rá, mert a mi Istenünk szent, és ez illik Őhöz.

A szent életnek még egy jellemzőjét emelném ki (mert az Ige is hangsúlyozza), ez pedig az, hogy hirdetniük kell az Ő hatalmas voltát. Azért lettünk az Ővéi, Isten azért különítette el az életünket, hogy az emberek meglássák, hogy Ő kicsoda, milyen csodálatos és irgalmas és szeretetteljes. Erről is sokat beszélünk, ezért erre se térek ki bővebben, csak arra hívom fel a figyelmet, hogy Péter apostol ebben a levelében (a 2,9-ben) hangsúlyozza ezt, amikor azt mondja: „*Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok*” – és itt jön, hogy miért – „*hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket*”. Ezért vagyunk szentek, ezért könyörül rajtunk Isten.

És az utolsó dolog, amit hangsúlyoz az Ige, hogy teljes életünkben szenteknek kell lennünk. A görög szavak árnyaltabb jelentése azt jelenti, hogy minden viselkedésünkben, életmódunkban, akármit cselekszünk, ezt szent-

ként tegyétek, Istennek élve. A nagy parancsolatot hallottuk. Abban is a teljes szó ugyebár hányszor ismétlődik: „szerezd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből”. Itt Péter apostol ugyancsak hangsúlyozza, hogy „szentek legyetek teljes életetekben”, azaz ne legyen az életetek megosztva. Ne legyen kettős életetek. Ne legyen az, hogy van az az idő, amikor a gyülekezetben, itt a templomban vagytok, és van az az idő, amikor nem, és akkor teljesen más valakik vagytok. Nagyon szomorú az, amikor egy hívő élete így két részre szakad. Elkeserítő, ha valaki a gyülekezetben Istent dicsőítő énekeket énekel, otthon vagy a munkahelyén pedig káromkodva beszél. Ha valaki a gyülekezetben elől jár a másokért való imádságban, viszont a családja körében haragtartó és nem tud megbocsátani. Ha valaki a gyülekezetben adakozik Isten dicsőségére, a munkahelyén viszont csak saját érdekeit nézi, nem tud csapatban dolgozni, sőt, munkatársain keresztülgázolva akar feljebb jutni a ranglétrán. Ha valaki a bibliaórákon rendszeresen részt vesz, és lehet rá számítani a szolgálataiban, de a családja tagjai azt kérdezik, hogy hol vagy, mert szükségünk lenne rád, és nem végzed el az alapvető dolgokat sem itthon. Szomorú dolog, ha valaki dicséri az elhangzottakat a gyülekezetben, elmegy a testvérek közül, és lehordja mindazt, ami elhangzott az Ige alapján. Úgy vélem mindannyian tudnánk folytatni ezt a felsorolást. Megkísért ez a bűn minden hívő embert, hogy kettős életet éljünk. Pedig ahogyan egy gyermek nemcsak otthon mondhatja szülőjének édesapját és édesanyját, hanem akkor is a fiuk és a lányuk marad, ha iskolában van, vagy már dolgozik, mert azon nem változtat semmit, hogy ő éppen hol van, akkor is a gyermeke marad a szüleinek, ugyanúgy mi is Isten gyermekei maradunk akkor is, ha nem vagyunk a gyülekezetben, ha éppen nem a gyülekezetben szolgálunk, hanem a munkánkat végezzük a munkahelyen, vagy éppen tanulunk, vagy szabadidőnket töltjük a családdal.

Isten tehát arra hív minket, hogy Vele éljünk, de nem úgy, hogy utánozzuk Jézust, hanem hogy Ő éljen bennünk, nem úgy, hogy minél több jó cselekedetre törekedjünk, és ezekben bízunk, hanem úgy, hogy igyekezzünk minél teljesebb engedelmségre a szent Isten felé, mert szent az, aki elhívott minket, és meg akar szentelni bennünket. Kövessük Őt ezen az úton a tetteinkkel, életünkkel, szívünkkel keressük Istent, meg akarva ismerni Őt, felfedezni az Ő szentségét, és mindazt, amit velünk megértetett, elhíttetett, azt cselekedjük is. „*Szentek legyetek teljes életetekben, (...) mert én szent vagyok*” – mondja az Úr. Ne felejtsük el az engedelmség lelkét kérni minden nap, hogy valóban az erre való törekvés meghatározza azt a napot, szívünket, vágyainkat. Ő segítsen és támogasson minket, mert az Úr a mi megszentelőnk.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy látva szentségtelen életünket, természetünket, azt, hogy képtelenek vagyunk Veled élni önmagunktól, elküldted Jézus Krisztust, a mi Szabadítónkat, aki életet adta azért, hogy mi új életben járhassunk. Köszönjük, hogy hit által a miénk lehet ez az új élet, ez a bűnbocsánat, ez a kegyelem, csak kérnünk kell Tőled, és megkaphatjuk. Kérünk Téged, hogy ezt az új életet megkapva, valóban törekedjünk arra, hogy Téged megismerjünk, szent Istenként imádjunk, magasztaljunk, és kövessünk Téged tökéletes cselekedeteidben, még ha a miénk tökéletlen is.

Köszönjük hosszútűréseidet, szeretetedet, hogy még bűnös tetteinket is irgalommal nézed. Kérünk Téged, hogy szentelj meg bennünket egyen-egyenként, hogy akárhol legyünk, itt a gyülekezetben, családjunk körében, munkahelyünkön, barátainkkal, mindig ott legyen célként bennünk, hogy szentek, a Tied legyünk.

Kérünk Téged, hogy hadd vigasztaljon minket a golgotai kereszt újból és újból, amikor bűneinket leleplezed, amikor éppen mélyponton vagyunk, amikor ránk neheznek bűnös vágyaink, gondolataink, tetteink, köszönjük, hogy felragyog a golgotai kereszt szabadításának lehetősége. Adj türelmet várni erre a szabadításra. Könyörgünk, Urunk, add, hogy végig tudjuk gondolni, hogy a gyakorlatban mit jelent számunkra ez a szent élet, hogyan éljük ezt meg, mik azok a vágyak, érzések, gondolatok, célok, törvények, parancsolatok, amelyek vezetnek minket ebben. Add, hogy ebben az ismeretben is előrébb tudjunk jutni az Ige alapján.

Hálát adunk Neked azért, hogy velünk vagy, irgalmadból tenyereden hordozol minket, mert Te vagy a mi megszentelőnk, Te segítesz minket ebben az új életben járni.

Kérünk Téged, hogy legyél gyászolóinkkal, akik a héten búcsúztak szeretteiktől, vagy a héten veszítették el őket. Te Magad vagy „a feltámadás és az élet”, Nálad van vigasztalás, kérünk, hadd találják ezt meg Tenálad.

Könyörgünk beteg testvéreinkért, akár kórházban, akár otthonaikban legyenek, add, hogy megszabaduljanak ezekből. És hogyha nem is engeded ezt, a Veled való személyes kapcsolat hadd jelentsen számukra erőt elhordozni ezeket a terheket, fájdalmakat.

És kérünk, hogy maradj velünk „minden napon a világ végezetéig”, ahogy azt megígérted Jézus Krisztus által, vagy addig a napig, amíg Magad mellé nem veszel bennünket.

Köszönjük, hogy irgalmaddal, kegyelmeddel vagy jelen életünkben. Áldott legyen ezért is a Te háromszor szent neved!

Ámen.

229.

Régi angol dallam.

m

1. Hí pász-to-runk, ve - zed a te
 ár-va nyá-ja - dat, E föl-di út-vesz -
 tö-ben te mu-tass jó u - tat; Szent
 nyom - do - kod - ba lép - ve, a
 menny fe - lé me-gyünk, Ó hal-ha-tat-lan
 I - ge, ve - zé-rünk, Mes-te - rünk.

2. Mert boldog az az ember, ki dícsér tégedet, És kóstolgatja mindennap szent beszédedet; *Hát* legeltes-sed igéddel bolygó nyájadat, És terelgessed Lelkeddel juhocskáidat.

3. Szentlelkedet töltsd ránk ki, *mint* hajnal harmatát, És adj fejünkre tőled nyert ékes koronát, *Hogy* áldozatra felgyúlt, megszentelt életünk Oltárodon elégjen, Királyunk, Mesterünk!

Alexandriai Kelemen († 220) éneke után.